

Una xerradeta amb.....

ANGEL CARDONA MERCADAL

Després de l'èxit de sa primera entrevista, ens han "plogut" candidats per entrevistar, així que hem decidit que cada quinze dies publicarem una "xerradeta".

Avui tornem a ser aquí amb un nou personatge. Volíem que fos algú jove i que conegués bé sa evolució del Club d'aquests darrers anys. Així que vam pensar amb n'Àngel Cardona, qui ha accedit a ser el nostre "entrevistat", així que si voleu, avui coneixerem sa part més personal d'ell.

P: El teu nom és...

R: Àngel Cardona Mercadal

P: Quants anys tens?

R: Vaig néixer el 07/10/1968. Aquest any ja en faig 40!

P: Estàs casat?

R: No, visc en pecat.

P: Tens fills?

R: No.

P: A què et dediques?

R: Sóc professor al Cap de Llevant. Ara estic donant cicles formatius anomenats TAAFE (tècnic d'animació d'activitats física i esportiva) i CAFEN (tècnic d'activitat física al medi natural).

P: Un hobby.

R: Un només!! Ara m'estic aficionant al "triatlón", també m'agrada molt el "windsurf" i fora de l'esport, viatjar.

P: Vale, vale! He dit un... I El teu menjar preferit?

R: Sóc molt senzill amb el menjar, però un arròs de "senyoret" (el que t'ho porten tot pelat i triat) m'encanta!

P: Un lloc que t'agradaria visitar.

R: Japó o Nova Zelanda.

P: I un lloc per recomanar?

R: Acabo de visitar Islàndia i m'ha captivat! Però els països nòrdics en general són fantàstics.

P: Per acabar aquesta part més personal, digue'm què t'emportaries a una illa deserta?

R: Lectura, (riu) Una bona truita de patates amb ceba, i si m'hi cabés a la maleta un "windsurf".

P: Per saber alguna cosa més de n'Àngel i s'Alcazar, sa pregunta es obvia. Quin és el teu vincle amb s'Alcazar?

R: (Riu) Actualment, any sabàtic. Amorós en la distància.

Ara de ve, Vaig entrar al Club quan tenia 6 anys per jugar amb els minis “culpa” d’en Paco Cardona, el meu pare. He jugat tota sa vida a s’Alcazar, (llevat dels 5 anys que vaig estudiar a Lleida).

Quan vaig tornar, ho vaig fer com a “responsable de formació” (amb en Josep Garriga de director tècnic i en Braulio de President) Això era l’any 2001/02 i a s’Alcazar hi havia 12 equips (era una altre història). Durant aquell any en Braulio i en Paco Franco van començar a “embastar” el tema del pavelló.

L’any següent en Paco Franco va agafar el relleu d’en Braulio, jo vaig passar a ser director tècnic i ens vam abocar als petits. En Paco i jo bromejàvem amb el nom del projecte que teníem entre mans, l’anomenàvem el “PAEC” (Pla d’activitats extracompetitives, que englobava el viatge a la neu, el 3x3, les acampades de final de temporada...) i el “PAC” (Pla d’activitats competitives, que vam començar amb els intercanvis dels minis). Durant aquests darrers anys tots els monitors, entrenadors, jugadors, pares i mares, directius, socis i patrocinadors que han passat pel Club, hem aconseguit l’equilibri entre aquests dos aspectes i ha estat l’èxit de s’Alcazar.

Vam fer una bona campanya durant uns anys de captació de fillets fins arribar a la temporada passada que teníem 27 equips (estem parlant de prop de 400 jugadors)

No vull enrotllar-me però es que és molt complicat resumir els trenta quatre anys que he dedicat al Club.

P: Uf, Quantes coses que han passat a s’Alcazar durant els darrers 7 o 8 anys! Has estat entrenador de fillets, d’homes i de dones. Qui creus que es més complicat d’entrenar?

R: Sense cap dubte, ara dic que els homes son els mes complicats. Per ordre diria: dones (que tot i lo complicades que són, són més agraïdes i fàcils de dur), els fillets i els homes.

P: He de dir que m’ha sorprès sa resposta. I quin entrenador t’ha marcat mes?

R: (Sense pensar gens) En Josep Bordas. Era junior quan el vaig tenir i ens va marcar a tots. Ens feia disfrutar amb el bàsquet.

P: En una paraula. Com definiries s’Alcazar?

R: (Després de pensar molt) No es pot. He viscut una etapa molt frenètica a s’Alcazar. Vam doblar el nombre d’equips, hi vam fer molts de canvis: portar a na Lídia (secretària), un gerent, pagar als entrenadors, el 3x3, la neu, intercanvis... Aquí he fet molts dels meus millors amics... No puc definir-lo en una paraula.

P: Que has après a s’Alcazar?

R: He après que competició és igual a discriminació (m’has d’entendre, vull dir que per a competir s’ha de discriminar al més flac) i a s’Alcazar, com a tothom, li agrada guanyar, però no a qualsevol preu. He après que aquí tothom hi té cabuda.

Com a jugador he crescut en un ambient meravellós. He creat uns vincles molt especials amb els meus companys fins i tot d’altres equips, com La Salle, Boscós o Ferre, que avui segueixen vius. Com a director tècnic he volgut que aquesta part humana sempre hi fos present.

P: Ens contes alguna anècdota?

R: Recordo un partit al “Petrus”, tenia 16 anys i tots portàvem el cabell llarg. S’entrenador (algú que jo admirava molt) no me va deixar jugar amb coleta i ho vaig passar fatal. No veia res! I me deia. “Imatge Cardona, imatge!”

P: Quin creus que és el secret que té s’Alcazar que és el club que té la cantera més nombrosa de Menorca?

R: No hi ha secrets. Hi ha feina. Molta feina! I tenir clar que els papàs no volen màquines de jugar a bàsquet. Volen companyerisme i bon rotllo.

P: Com veus s’Alcazar d’aquí a 10 anys?

R: Me costa molt veure’l. Me costa fins i tot veure el pavelló nou (tot i que he somiat mil vegades amb ell).

No m'agradaria que es convertís en un monstre, en una multinacional del bàsquet. M'agradaria veure'l com ara, però donant més qualitat (que amb les noves instal·lacions ho aconseguirem, segur). M'agradaria que a s'Alcazar els fillets sempre hi trobin el que busquen.

P: Una crítica constructiva cap al Club. Què milloraries o canviaries de s'Alcazar actual?

R: No vull ofendre a ningú ni que se mal interpretin ses meves paraules, Però pens que s'han de "donar sa mà" els que fan feina dia a dia (Paco-Pito-Yeti...) amb la resta del Club. El ritme frenètic de s'Alcazar no deixa espais per xerrar, i això fa fàcil que es descuidi sa part humana del club. Amb 400 jugadors no poden fer feina tan sols quatre.

P: Després d'una temporada brillant, l'equip que entrenaves l'any passat es va quedar a les portes de l'ascens a Fem 2... Què creus que va faltar?

R: Va faltar un triple! 3 punts!.

Hem rebut moltes crítiques pel fet de pagar a jugadores, (fins i tot des de dins el propi Club) però va ser una decisió de la junta directiva (2005/06) Tal vegada ens hem equivocat, no ho sé, però va arribar un punt en que s'Alcazar va voler apostar fort per les dones i avui en dia l'esport és així. Sense jugadores professionals, no fas res. Els darrers anys hem fet molt bon paper i l'any passat a punt de pujar... No ho sé, a veure si aquest any hi ha més sort.

P: Bé, per acabar vull demanar-te un desig personal.

R: (Sense pensar, i molt seriós) Que al món hi hagi més tolerància, més enteniment social i polític. Que la gent tingui la ment més oberta. Demano créixer, i que el meu entorn creixi amb jo. Mai ets vell per créixer.

P: I un desig per s'Alcazar?

R: De tot cor. Que el pas al nou pavelló representi un guany en comoditats però per favor, que no sigui una pèrdua d'identitat. Que es segueixin transmetent els valors que s'Alcazar ha transmès sempre. Que no es perdi s'equilibri entre la formació màxima dels jugadors i la part social del Club.

Al final, tots anem allà a xalar. Sa millor prova, ses camisetes de les festes de Gràcia d'enguany, no?